

Βρετανική βιβλιοθήκη...Η Μακεδονία δεν είναι Ελληνική

Δημοσιεύτηκε στις Παρασκευή, 02 Απριλίου 2010 20:36 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

 Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Τι πιο σοβαρή πηγή από την Βρετανική Βιβλιοθήκη;

Το ακόλουθο άρθρο αυτής της διεύθυνσεως στην Ιστοσελίδα της Βρετανικής Βιβλιοθήκης

[http://faq.macedonia.org./history/ancie ... nians.html](http://faq.macedonia.org./history/ancie...nians.html) είναι μεταφρασμένο κατωτέρω στην Ελληνική και αμφισβητεί την ελληνικότητα της Μακεδονίας κατά την αρχαιότητα.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ ΚΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΡΕΥΝΗΣ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

Σκόπια, 1993

Σήμερα στην Ελλάδα υπάρχει ένα αλαζονικό μάλλον δεδομένο της «Ελληνικής ταυτότητας της Μακεδονίας ως αυτονόητο ιστορικό γεγονός». Το παρόν πολιτικό καθεστώς της Ελλάδας, ταυτίζοντας τους Έλληνες με τους αρχαίους Μακεδόνες στο ζήτημα της εθνικότητας και της γλώσσας, κατηγορεί τα «Σκόπια» ότι σφετερίζονται το όνομα της Μακεδονίας, και εν μέρει την πολιτιστική κληρονομιά, η οποία ανήκει μόνον στους Έλληνες. Αυτό δεν είναι τίποτα άλλο από τη πεποίθηση, η οποία αναπτύσσεται στους μαθητές των Ελληνικών σχολείων από τα μικρά τους χρόνια, και τώρα τελευταία διαδίδεται σ' ολόκληρη την υφήλιο. Η θεωρία περί «Ελληνικής ταυτότητας της Μακεδονίας» δεν είναι επιστημονικά τεκμηριωμένη. Σ' αυτό το άρθρο θα επικεντρώσουμε την προσοχή μας στην αρχαία εποχή.

Έλληνες λόγιοι, σε διάφορα άρθρα και βιβλία παραβλέπουν την ιστορική πραγματικότητα, η οποία αντιτίθεται με τη θεωρία της «Ελληνικής Μακεδονίας». Είναι παγκόσμια αναγνωρισμένο πως οι συγγραφείς της αρχαίας Ελλάδας δεν αναγνώριζαν τους Μακεδόνες ως συμπατριώτες τους, αποκαλώντας τους βαρβάρους και θεωρούσαν την Μακεδονική ηγεμονία σαν ένα ξένο ζυγό, ο οποίος εισήχθη από μέλη άλλων φυλών. Κατά τον Πλούταρχο οι Μακεδόνες ήταν αλλόφυλοι. Αυτή η ιστορική πραγματικότητα ανέτρεψε τη θεωρία της «Ελληνικής ταυτότητας της Μακεδονίας» και «απέδειξε» από καιρό τώρα ότι οι Μακεδόνες ήταν Δωρικής καταγωγής και η γλώσσα τους ήταν μια Δωρική διάλεκτος. Αφού αυτή η θεωρία δεν μπορούσε να στηριχθεί με σαφή ιστορικά στοιχεία και πολύ λιγότερο με αρχαιολογικές και γλωσσολογικές αποδείξεις, λίγο πριν η Ελληνική ευρυμάθεια απέρριψε αυτή την υπόθεση. Κατόπιν της αποκρυπτογραφίσεως της Γραμμικής Β το 1952, και ιδιαίτερα μετά το 1970, όταν κυκλοφόρησε η πολυτελής έκδοση της «Ιστορίας του Ελληνικού Έθνους», Έλληνες γλωσσολόγοι και ιστορικοί άρχισαν να ερευνούν την αρχαία εποχή για να βρουν βάσεις για την θεωρία της «Ελληνικής Μακεδονίας». Αν και κανείς από τους ανά τον κόσμο λόγιους της Μυκηναϊκής εποχής δεν παίρνει τις εκδοχές αυτές στα σοβαρά, εν πάση περιπτώσει, θα ήθελαν να δουν τις «αποδείξεις» πως οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν Ινδοευρωπαίοι, Πρώτο-Έλληνες, ότι η γλώσσα τους ήταν η αρχαιότερη, μια καθαρά Ελληνική διάλεκτος και ταυτόχρονα αυτή η «απόδειξη» θα έριχνε ένα καινούργιο φως στην πιο αρχαία ιστορία του Ελληνικού έθνους. Τέτοιου είδους εκδοχές έφτασαν στο αποκορύφωμά στις αρχές της δεκαετίας του 1980 όταν ο πανηγυρισμός με τον τίτλο «4.000 χρόνια Ελληνικής Μακεδονίας» εορταζόταν με μεγάλη επισημότητα. Αυτή η θεωρία που είχε κατασκευαστεί είναι ιστορικά αβάσιμη γιατί αρχίζει με προϋποθέσεις που δεν στηρίζονται σε ιστορικές πραγματικότητες.

Η μακροχρόνια ιστορία των αρχαίων Μακεδόνων περίπου 1.600 χρόνια (2.200 – 600 π. Χ.) έχει κατασκευαστεί με βάση μια προϋπόθεση ότι δεν μπορούσαν να είναι τίποτα άλλο από Έλληνες. Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι δεν υπάρχουν βιβλία και ντοκουμέντα που έχουν διασωθεί και περιέχουν την αρχαία Μακεδονική γλώσσα. Υπάρχουν μόνον περίπου εκατό λέξεις από τις οποίες είναι αδύνατον να οικοδομηθεί η γλώσσα. Σε διάστημα εκατόν πενήντα χρόνων έχουν χρησιμοποιηθεί διάφορες λέξεις στη μελέτη συγκριτικής γλωσσολογίας, αλλά ένας μεγάλος αριθμός λέξεων παραμένει στο επίπεδο υποθέσεως, ή χωρίς εξήγηση καθόλου. Παλιά γινόταν προσπάθεια να βρεθούν Δωρικά στοιχεία στις Μακεδονικές γλώσσες, αλλά τώρα Έλληνες γλωσσολόγοι επιδίδονται στο να ανακαλύψουν στοιχεία αρχαιο-Αιολικά, Αρκαδο-Κυπριακά και Μυκηναϊκά. Στην ουσία η λιγοστή γλωσσολογική ύλη που υπάρχει είναι πολύ πολύπλοκη και ετερογενής. Γίνεται ευνόητο πως ανάμεσα στις τόσες γλώσσες υπάρχουν δανεικές λέξεις από την Ελληνική, η οποία στην αρχαιότητα υπήρξε η γλώσσα που απέδιδε λαμπρότητα. Οι Ελληνικές λέξεις που υπάρχουν έχουν προσαρμοστεί σ' ένα διαφορετικό φωνητικό σύστημα, μη Ελληνικό (π.χ. Μακεδονικά ade, Ελληνικά αιθήρ, Μακ. Danos, Ελληνικά Θάνατος, Μακ. Keb(a)le, Ελληνικά κεφαλή, κτλ.). Ταυτόχρονα στις γλώσσες αυτές υπάρχουν λέξεις που δεν βρίσκονται στην Ελληνική, αλλά αντιστοιχούν σε άλλες Ινδοευρωπαϊκές γλώσσες, (π.χ. aliza , “άσπρο στρώμα κάτω από τον κορμό δέντρου”, Σλαβικά e/oaqa, Μακεδονικά goda, Ελληνικά έντερα , Αρχαία Ινδοσάνκριτικά gudam, Μακ. Pella (stone), Γερμανικά Fels<+rel-sa, κτλ.). Ως απόδειξη της στενής σχέσης των αρχαίων Μακεδόνων με τους Έλληνες έχει παρουσιαστεί φωτογραφία επιγραφής από την Βεργίνα με Ελληνικά ονόματα. Πρέπει να σημειωθεί πως η πλειοψηφία των Μακεδονικών ονομάτων της αρχαίας εποχής είναι ονόματα που ανήκουν σε βασιλείς και στην αριστοκρατία που ενσυνείδητα συνταυτίζονταν με το Ελληνικό πολιτιστικό στοιχείο και επομένως δεν πρέπει να αναρωτιόμαστε γιατί όλα αυτά τα ονόματα είναι γραμμένα στην Ελληνική γλώσσα. Αλλά δίπλα σ' αυτά τα ονόματα υπάρχουν και

Μακεδονικά ονόματα που δεν μπορούν να εξηγηθούν ετυμολογικά.

Τώρα, όσο αφορά το θέμα της θρησκείας που ισχυρίζονται πως ήταν ίδια με αυτή των Ελλήνων, πρέπει να φέρουμε στη μνήμη μας πως τα ονόματα των θεών μεταφράζονταν στη Ελληνική ανάλογα με την αρμοδιότητά τους, ακριβώς όπως τα ονόματα των Ελληνικών θεοτήτων τροποποιήθηκαν από τους Ρωμαίους στην Λατινική γλώσσα: Jupiter στη θέση του Δία, Minerva για την Αθηνά, Venus για την Αφροδίτη, κτλ. Σε τελευταία ανάλυση της αρχαίας Μακεδονικής γλώσσας, μπορούμε να φτάσουμε στο συμπέρασμα πως η αρχαία Μακεδονική γλώσσα ήταν διαφορετική από τη γλώσσα των Ελλήνων. Ο γνωστός Γάλλος Ινδοευρωπαϊός μελετητής, Α. Meje ισχυρίζεται πως η Ελληνική δεν συγγενεύει με την αρχαία Μακεδονική, όπως δεν συγγενεύει και με Ινδοευρωπαϊκές γλώσσες. Ο J. Pokorny όταν ταξινομεί τις Ινδοευρωπαϊκές γλώσσες, κατατάσσει με αυτοπεποίθηση στο Ινδοευρωπαϊκό ετυμολογικό του λεξικό την Μακεδονική γλώσσα με τη Φρυγική. Για να υποστηριχθεί η θεωρία πως οι Μακεδόνες ήταν Έλληνες, δίδεται έμφαση στο γεγονός πως ο Φίλιππος Β' και ο Μέγας Αλέξανδρος όχι μόνον συμπεριφερόταν σαν Έλληνες, αλλά ενσάρκωσαν και την ιδέα της ενώσεως των Ελληνικών πόλεων σε ένα κράτος. Η χώρα η οποία κυβερνιόταν από το Φίλιππο και έπειτα από τον Αλέξανδρο, η οποία υπέταξε τις υπόλοιπες Ελληνικές πόλεις και έφτασε η ηγεμονία της μέχρι την Κεντρική Ασία, πουθενά δεν αποκαλείται Ελληνικό κράτος. Ο Αλέξανδρος μορφώθηκε από τον μεγάλο Έλληνα Φιλόσοφο, Αριστοτέλη, και εκτιμούσε αφάνταστα την Ελληνική του κλασική μόρφωση και μάλιστα τη διέδωσε στα πέρατα της Ασίας. Εξάλλου εγκατέλειψε το δόγμα της «διαφοράς» μεταξύ Ελλήνων και βαρβάρων. Στην πολιτική του καθιέρωσε ένα καινούργιο πνεύμα ισότητας για όλους τους ανθρώπους, ένα πνεύμα ξένο ακόμα και για τον δάσκαλό του, που τον είχε προετοιμάσει να αναλάβει την ηγεσία των Ελλήνων και να επιβληθεί στους βαρβάρους. Σύμφωνα με την κοσμοπολίτικη ιδεολογία του, ο Αλέξανδρος εκδήλωσε σπάνια ανεκτικότητα στους Έλληνες και στους λοιπούς Βαλκανικούς λαούς, καθώς και στους Ασιατικούς λαούς. Με αυτή τη θεωρία στρώθηκαν τα θεμέλια του Ελληνισμού, ο οποίος είναι ένα μίγμα Ελληνικών φιλοσοφικών ιδεών και Ασιατικών θρησκο-πολιτιστικών αντιλήψεων. Ο Αλέξανδρος μετέφερε τον Ελληνισμό μέσω της Ελληνικής γλώσσας, την οποία θεωρούσε ως διεθνή γλώσσα, αλλά οι Έλληνες δεν καταλάβαιναν τη μητρική του γλώσσα (μια αλήθεια που έχει αρκετές αποδείξεις).

Η Ελληνική ακαδημία υποτιμά το ιστορικό γεγονός της μετακίνησης των διαφόρων λαών, ιδιαίτερα των Βαλκανικών λαών, κατά τη διάρκεια της Βυζαντινής εποχής, με τελικό αποτέλεσμα τα σύνορα των ευρωπαϊκών χωρών να αλλάζουν. Κατά την Ελληνική αντίληψη η Μακεδονία παρουσιάζεται σαν αγωνιστής που προστατεύει τον Ελληνισμό από τα κύματα των βαρβάρων μέσα στις χιλιετίδες. Το Σλαβικό στοιχείο στην Ελλάδα δεν έχει αναγνωριστεί ή έχει ελαχιστοποιηθεί. Είναι γνωστό πως ο Βυζαντινός ιστορικός Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος, έχει αναφέρει ότι όλη η Ελλάδα είχε εκσλαβιστεί. Είναι γνωστό πως οι φυλές των Εζεριτών και των Μιλίγκων (Σλαβικές φυλές) ζούσαν ανεξάρτητα στην Πελοπόννησο χωρίς να πληρώνουν φόρους υποτέλειας στο Βυζάντιο. Αυτές οι πραγματικότητες πιστοποιούν τόσο «προμαχώνας» του Ελληνισμού υπήρξε η Μακεδονία εκείνη την εποχή.

Υπήρξαν διαμαρτυρίες στην Ελλάδα ότι εμείς δεν έχουμε χρησιμοποιήσει τοπωνύμια της Αιγιακής Μακεδονίας στα διαγράμματα που δόθηκαν ύστερα από το 1913, και ιδιαίτερα το 1926, υποστηρίζοντας πως κάτι τέτοιο θέτει την Ελληνική εξουσία σε κίνδυνο. Ο Δεμέλιος Γεωργάκας γράφει πως ακόμα και σήμερα, όπου και να πας στην Πελοπόννησο, θα συναντήσεις Σλαβικά τοπωνύμια. Ο Φ. Μαλιγκούδης έχει κάνει τέτοιου είδους δηλώσεις κι αυτός. Αν υπάρχουν τόσα πολλά Σλαβικά τοπωνύμια στην Πελοπόννησο πόσα μάλλον πρέπει να υπάρχουν στη Μακεδονία, εκεί που έζησαν Σλαβικές φυλές. Ακόμη και σήμερα υπάρχουν Σλάβοι που μένουν εκεί εδώ και 1400 χρόνια. Τι πιο φυσικό θα υπήρχε αν αυτοί οι Σλάβοι ονομαζόταν Μακεδόνες και η γλώσσα τους Μακεδονική. Κατά την περίοδο του Θουκυδίδη ο πληθυσμός της Βορείου (Πάνω) Μακεδονίας είχε εξουδετερωθεί από τους Μακεδόνες κατακτητές. Αλλά και οι κάτοικοι της Πάνω Μακεδονίας καλούνταν Μακεδόνες. Είναι ακαδημαϊκά ανακριβές να μιλούμε για ομογένεια ενός μόνον κράτους στην περιοχή των Βαλκανίων.